

Piero Monaci:

A D N E B U L A M

De filis teneris leves amictus
Subtilis nebulae colore texti
Gemmarum tenui tegunt fenestras
Celsas aetheriae domus supernae,
E somnis ubi nuper excitata
Sese aurora parat, suam decoram
Ut monstret faciem, corusca sole
Atque ardens animabili iuventa.

Soror tu, nebula, ah, minor vagantum
Nubium, placida et benigna custos
Tot taliumque reconditorum amoris,
Tu tristis, nebula, ac quieta valde,
Tu, quae das speciem quibusque rebus
Arcanam decus et peculiare,
Quod potest dare tantum imago somni,
Diligo faciem tuam haud videndam
Corpusque aetherium tuum solutum,
Quod tantummodo se procul videnti
Offert atque abit huic imago inanis,
Qui succedit ei nimis propinquus.

Cor meum, nebula, est tibi benignae
Gratum, namque recondis obtegisque
Ornatus mihi pulchritudinesque
Multas eximiasque comis urbis,
Quae LJUBLJANA vocatur, haec „amata“.
Discedens magis hinc ego dolerem
Pressus tristitia profundiore,
Hanc quodsi nitidissimam viderem
Pulchritudinibus suis amoenam;
At clemens teneri tuum coloris
Velamen varians nitore gemmae
Me circumveniet, quasi ista numquam
Mi relicta foret, sed in quiete
Vidissem speciem levem soporis,
Ut cui somnia sunt subinde amoris.

Liubljana.

Vertit: S. Kopriva.